

METTE ENGEL - HOLM

SORT STORM

KRABAT

METTE ENGEL-HOLM

SORT STORM

Til Alex og Mau, hos hvem fantasien blomstrer så umådeligt smukt

til Gutte, der tændte lyset på den vej, jeg skulle gå.

*”Før dagen er nær,
Herrens dag er nær,
en dag med mørke skyer.
Folkenes tid er inde.”*

– Ezekiels bog
kapitel 30, vers 3

KAPITEL 1

FANGET

NU

”Aleex!”

Råbet fik blodårerne på halsen til at træde tydeligt frem, men den øredøvende storm åd hans ord. Panikken sitrede lige under huden, og han måtte tage sig sammen for ikke at lade den få styringen.

Luften var fortykket af sand, der skjulte landskabet i et rødt mørke. Reef sendte et hurtigt blik over skulderen. Jeepen, han kun lige havde forladt, var allerede umulig at få øje på. Det gulerodsfarvede hår blafrede vildt om hans hoved, som om det havde fået sit eget liv og nu gjorde alt for at flygte.

”Kritisk vejsituation. Søg ly!” lød det igen fra telefonen i hans lomme.

Hvad regnede den med, han foretog sig? Ubrugelige stormvarsel. Havde det fungeret ordentligt, var de blevet advaret i tide.

”Aleex!”

Sandet hvirvlede ind i hans mund og øjne og stak mod huden som tusindvis af nåle. Han tog armen op og skærmede ansigtet. Alex var foran ham. Det måtte han være. Det *skulle* han være. Den dårlige samvittighed krøb insisterende gennem kroppen. Det var hans egen skyld, at de var fanget her nu. Hvis Alex var kommet noget til, var der kun én at bebrejde.

Stormen flåede ham omkuld med umådelig styrke. Han landede fladt på maven, så al luft blev slået ud af lungerne. De grådige gisp efter ilt hev sandkornene med ned i luftrøret. Han hostede, så tråde af slim dinglede fra hans åbne mund.

Reef trak sin T-shirt op over næsen og stod lidt på alle fire, mens han prøvede at få vejret. Sandet kastede sig mod hans udmattede krop og pressede ham længere ned i det uendelige ørkenhav. Det kunne ikke slutte sådan her! Han tænkte på Momse, Joonie og Saera og knugede hænderne hårdt sammen om det finkornede underlag, mens tårerne flød og dannede en sløret hinde over hans øjne.

Han kæmpede sig på benene igen og stavrede videre. T-shirten holdt han på plads foran næsen med sin ene hånd, mens han holdt den anden op for øjnene. Det var umuligt at vide, hvor langt foran Alex var. Det kunne være en meter eller hundrede. Sigbarheden var ikkeeksisterende.

”Aleex!” prøvede Reef igen, men det var ligegyldigt.

Den hidsige vind hev ham i alle retninger, og han anede ikke længere, om han var på rette vej. De åbne vidder og fladtoppede øer af bjerge, der for kort tid siden havde stået så tydeligt frem, var nu slugt af sandstormens brølende gab. Et fortvivlet skrig pressede på for at blive sat fri. Han forsøgte at sætte farten op. Fødderne sank dybt ned i sandet, hver gang han tog et skridt, og syren brændte i lårene. Små sandkorn klistrede til den svedige hud, og vinden skreg i ørerne.

I det samme stødte hans skospids mod noget hårdt, og Reef faldt endnu en gang forover. Han skubbede fra mod sandet, men netop da fik hans hænder fat i noget stof.

T-shirten gled ned fra næsen, og den kvalmende fornemmelse af

sand i svælget vendte tilbage for fuld kraft. Han borede hænderne ned i sandet og gravede panisk. Fingrene fik fat i en bukselinning. Reef trak til af alle kræfter.

”Alex?” Panikken for gennem ham med lynets hast. ”Alex! Sig noget!”

Han ruskede i den slappe krop. Uden Alex ville alt være tabt. Ingen Momse. Ingen Joonie. Ingen Saera. Gråden pressede som en levende klump øverst i halsen.

”Nej, nej! Please, nej.”

KAPITEL 2

YDERZONEN

9 dage tidligere

Vinden var kun en svag brise den eftermiddag, og det lette sand holdt sig til jorden. Solens blændende stråler lagde en tung hede over Yderzonen, og våde skjolder prægede Reefs skjorteryg. Hans røde hår klistrede til panden, og den fregnede, svedige hud fungerede som en perfekt støvfanger. Momse havde altid sagt, at han var født til at leve under en gråskyet vinterhimmel, hvilket hun havde fuldstændig ret i.

De små røde, blå og hvide flagranker bølgede ganske let fra tagskægget og overkanten af stakitterne ved samtlige huse, Reef kunne se fra forhaven, og gav en overflod af farve til det ellers triste område.

Han havde fjernet låget fra den lille metalæske og trak en lang snor med små amerikanske flag frem, der skulle pynte på det lave mørkebrune hegn, der omkransede deres grund.

Momse havde for år tilbage lavet den af rester fra gammelt indpakningspapir, tapet, og hvad hun ellers havde kunnet få fingrene i. Tæt på var det tydeligt, selv om den var vellavet, men på afstand lignede den til forveksling de dyrt købte dekorationer, de velhavende i Hope City havde hængende.

De små stjerner imponerede ham stadig. Det måtte have taget hende timevis at fremstille dem. Nitten blå til minde om de druknede

stater langs kysten, ti lysebrune til minde om de ubeboelige ørkenstater og enogtyve hvide for de stater, der stadig rummede mennesker.

Yderzonen, hvor Reef boede, var den yderste grænse mod den ørken, der åd sig vej gennem landskabet. Det billigste sted at bosætte sig, hvilket tydeligt kunne ses på typen af indbyggere. Ingen boede her, medmindre de var nødt til det. De fleste var ørkenflyttere, som hans morfar havde været det, hvilket gav en uhyre ringe løn i betragtning af, hvor hårdt et arbejde det var. Store, støvede elbusser invaderede hver morgen klokken fem Yderzonen og hentede størstedelen af beboerne, som skulle bruge dagen på at kæmpe mod sandklitterne, der omkransede byerne. Men ikke i dag. New Nations Day var en tiltrængt helligdag.

”Hey.”

Saeras bløde stemme sendte kuldegysninger ned langs Reefs rygsøjle. Han hægtede enden af flagranken på stakittet og gjorde omkring. Det krøllede, lyse hår stod som en manke om hendes hoved og indrammede de blå dådyrøjne og de fyldige læber helt perfekt. I virkeligheden var hun efter hans mening alt for smuk til at bo i Yderzonen, men sådan fungerede tingene jo ikke.

”Hey,” svarede han og stillede metaldåsen fra sig på jorden, før han nervøst stak sine hænder i lommen.

Hvorfor blev han altid så skidenervøs, når hun var i nærheden?

”Stadigvæk Momses gamle pynt?”

Hun pillede smilende ved et af flagene.

”Jep!” svarede han og tegnede streger i sandjorden med spidsen af sin sko. ”Det bliver ikke mig, der laver en ny!” Han grinede lidt. ”De evner har jeg sgu ikke.”

Hun kiggede op og sendte ham et smil.

”Det ville jeg også have virkelig svært ved at forestille mig. Skal du med til Udsigten?”

Saera drejede om og gik allerede i den retning. Hun kendte hans svar. De havde brugt ubeskriveligt meget tid deroppe, siden de havde fået modet til at klatre så højt. Det var et fristed. Væk fra bekymringerne om, hvorvidt der var mad til i morgen, og opbrugte vandrationer.

Han fulgte efter hende uden at svare. Saera gik målrettet mod den massive, grønne afskærmning, der adskilte deres område fra ørkenen. De store krøller dansede på hendes ryg, når hun bevægede sig. Han kunne stirre uforstyrret, når han gik bag hende. Det var næsten hypnotisk.

Reefs hus lå kun få hundrede meter fra muren. Det var det tredjesidste på vejen, før et bredt, sprækket stykke land lavede et naturligt skel ud mod den meterhøje barrikade. Som yngre havde han tit vovet sig ud i det ubeboede område. Det trak i ham for at tjekke, om den enorme mur stadig var solid nok. Undersøge overfladen for mikroskopiske revner, der kunne advare om, at den var ved at give efter for sandets enorme pres.

Saera kaldte hans navn og bragte ham ud af trancen. Havde han bare stået og stirret? Pinligt. Hendes hånd rakte ud efter hans. Hun var klatret op på den hårdt stampede forhøjning af lerjord og grus, som nogen før dem havde opbygget. Sandsynligvis for at bruge den til præcis det samme, som de to nu gjorde. Der var ikke mange andre fristeder i Yderzonen.

”Kom nu!”

Hun hev i hans arm. Reef stillede sig på tæer og skubbede sig

op mod hende. Der var stadig en mandshøjde til toppen. De havde brugt evigheder på at finde den letteste teknik. Saera placerede sin fod i Reefs flettede hænder, og han skubbede hende pustende opad. De slanke fingre fik fat i murens overkant, og hun trak stædigt sin krop op på plateauet. Bagefter lagde hun sig på maven med armene ned mod Reef og trak ham op til sig.

Herfra kunne man se til evigheden, havde Saera altid sagt. Selv om det egentlig ikke gav mening, forstod han sagtens, hvad hun mente. Ørkenhavet strakte sig ud i horisonten, og varmen flimrede som våde bølger lige over sandet. Der var intet andet end den blå himmel til at bryde den okkergule flade.

”Er det bare mig, eller er det underligt, at Alex ikke er her?”

Hendes sorte, støvede støvler dinglede ud over den grønne mur, mens hun lod overkroppen hvile på albuerne.

”Hmm. Tjohh ...” mumlede Reef og løftede skuldrene i en ligeglad gestus.

Hvorfor skulle hun bringe ham op nu, hvor Reef havde hende alene? Han vidste det godt. Alex havde altid fascineret hende. Det kulsorte hår og de mørke øjne i den lysebrune ansigtshud. Det faktum, at han ikke var fra Yderzonen, talte helt sikkert også til hans fordel.

”Har du hørt fra ham?” spurgte Saera og drejede sig interesseret mod Reef.

”Nej,” svarede han kort.

Det var ikke sandt. Alex havde ringet et hav af gange, men Reef havde ignoreret det.

”Han har sikkert travlt med alt det nye. Jeg tror ikke, at de har meget tid til andre ting,” løj han.

Det var et par uger siden, at Alex sidst havde forsøgt at kontakte ham, så måske havde han givet op nu. Reef var ikke stolt over at ignorere sin bedste ven på den måde, men skulle han være ærlig over for sig selv, var det bare blevet for meget.

”Vi kan stadig iværksætte planen uden ham, at du ved det,” smilede hun.

”Og forlade alt det her!” udbød han.

Svaret var tungt ladet med sarkasme. Hun kluklo. Det var det hele værd.

De havde ofte fantaseret om at hoppe ned på den forkerte side af muren og bare løbe tværs over ørkenen. Sammen havde de fundet på helt sindssyge idéer om, hvad der mon fandtes helt derude, hvor de ikke kunne se det. Alt fra vandfaldsoaser til dybe, sorte huller havde de fantaseret om.

De vidste begge, at det altid bare ville være en fantasi. Ingen af dem kunne nogensinde få sig selv til at forlade Yderzonen. Ikke på grund af stedet, men på grund af de mennesker, de var ansvarlige for.

”Okay. Så bliver vi i dag.”

Særa løftede overkroppen og trak benene op til sig, så hun sad i skrædderstilling. Reef fulgte med blikket en sveddråbe, der løb ned langs hendes solbrune hals.

”Det er trods alt den eneste gode dag på året,” smilede hun.

Reef slog hurtigt blikket ned og fik travlt med at følge en lille krakelering med fingeren, mens han nikkede. Det var ikke uden en vis forventning, at han var gået i gang med udsmykningen. Ikke alene var New Nations Day den eneste dag, hvor alle i USA fejrede i fællesskab, det var også dagen, hvor regeringen uddelte taknemmelighedspakker

til alle staklerne i Yderzonen.

Om kort tid ville lastvogne dukke op og buldrende og støvende rulle ned ad det sandede hjulspor, lastet med ukendte overraskelser. Som regel var det mad, hvilket Reef ikke havde det mindste imod. Sidste år havde pakken indeholdt friske ærter, som Reef, Momse og Joonie havde sparet på så længe, de overhovedet kunne.

”Hvad tror du, de uddeler denne gang?” Hendes stemme var fuld af forventning, som kun en fra samme område ville forstå.

”Måske æbler,” gættede Reef.

”Åh, æbler!” stønnede hun og lukkede øjnene.

Han vidste, at han ramte hende ved at nævne æblerne. Engang havde han haft et med hjem fra butikken, og det havde de delt. Det var hendes første æble, og i virkeligheden nok også hendes eneste. Et udtryk af fuldstændig lykke havde bredt sig over hendes ansigt ved den første bid.

”Eller parkiafrø,” foreslog han drillede.

Hun slog ud efter ham og ramte ham med et klask på skulderen.

”Hvis jeg aldrig mere i mit liv fik et parkiafrø, ville jeg stadig have fået for mange,” vrængede Saera.

Parkiatræet var et af de eneste træer, der kunne gro i den tørkeplagede jord. Enorme plantager lå spredt ud over hele landet, og mange kvinder fra Yderzonen, for hvem ørkenflytterjobbet var for hårdt, samlede frø der fra morgen til aften. Saera var en af dem. Desuden var det den billigste madvare at anskaffe sig, så stort set alle måltider i samtlige husstande i Yderzonen bestod af parkiafrø i en eller anden form.

Saeras ansigt blev pludselig alvorligt, og brynene pressede en lille

rynke frem mellem sig.

”Ved du, at familien Reyland er blevet Disciple?”

”Disciple?” udbrød han. Trevor og Johannah Reyland boede skråt over for Reef. Et ældre ægtepar. ”Jeg troede ikke ...”

”De er åbenbart blevet overbevist om, at Gud vil tage sig bedre af dem, hvis de slutter sig til Gaias Disciple. Som om det giver mening,” fnøs hun.

”I sidste ende er det vel folks eget valg,” mumlede Reef lettere utydeligt. ”Det skader vel ingen. Desuden er Gud ikke kommet herude i flere århundreder!”

Han vidste godt, hvad hun ville sige nu. På det punkt blev de aldrig enige, og hvis der var noget, der kunne bringe hendes pis i kog, var det en kommentar som den.

”Du er en idiot!” snerrede hun og nægtede at se ham i øjnene. ”Du ved udmærket, hvad rygten siger, at Disciple gør ved Nykristne i det skjulte! Nu kan de sladre om mine forældre og mig, hvis de får lyst!”

”Ingen ved, om det overhovedet er sandt, hvad der hviskes om i krogene,” svarede Reef. ”I øvrigt er Trevor og Johannah vel stadig de samme uanset hvad!”

Reef havde aldrig kendt dem som andet end flinke og hjælpsomme naboer. Enkelte gange havde de passet Joonie, når Momse havde haft det skidt, og han selv var nødt til at køre ind til Bayrons butik for at arbejde.

”Kan de ikke bare have sluttet sig til dem af den simple årsag, at der er større taknemmelighedspakker og et gratis lægebesøg for nyindmeldte? Trevor har ikke været helt frisk det sidste lange stykke tid, ved jeg,” prøvede han.

Hun vendte sig, så han kunne stirre lige ind i hendes øjne, der lynede af vrede. Armene var krydset stramt foran kroppen.

”Jeg siger ikke, at jeg ikke tror dig,” forsvarede han sig. ”Det er bare ... Hvorfor skulle de ellers gøre det?”

”Du burde have læst dine historiebøger lidt grundigere. Folk er villige til at gå overraskende langt for deres tro. Men det kan selvfølgelig være svært at forstå for en som dig, der ikke tror på noget!” snerrede Saera.

Hendes brede læber var en tynd streg. Hun havde ret. Reef havde aldrig været decideret troende, men den sidste flig af tanker om, at der var mere mellem himmel og jord, havde forladt ham det øjeblik, han mistede sine forældre.

”Hvis det virkelig er sandt, må du jo være villig til at gå lige så langt som dem?” sagde Reef.

Han vidste godt, at han trådte på tynd is, men hun var tåbelig. Det var bestemt ikke første gang, hun blæste ting helt ud af proportioner. Gaias Disciple sad godt nok på regeringsmagten, men Disciple og Nykristne havde levet side om side i årevis.

”Virkelig?” råbte hun og rejste sig op med lynets hast. ”Er det, hvad du tror? Nogle gange er du virkelig dum!” hvædede hun og forsøgte at gå forbi ham for at komme hen til rampen.

Han greb ud efter hende og fik fat i hendes ankel. Fingrene lukkede sig om den svedglatte hud.

”Undskyld!” Han trak i hende, og hun satte sig modvilligt med ryggen til ham.

I et stykke tid hørtes kun lyden af deres asynkrone åndedræt.

”Undskyld,” gentog han.

Han lænede sin ryg op mod hendes, og hun lod sin hvile op ad hans. En svag vind blæste hendes viltre hår ind mod ham, og det kildede hans nakke. Det duftede af parkiafrø. Hun lagde hovedet på hans skulder. En behagelig sitren bredte sig ned langs hans rygsøjle.

”Ting har forandret sig, Reef,” sagde hun stille. ”Måske ser du det ikke, men det er sandheden. Et par af damerne på plantagen fortalte, at en hel familie af Nykristne fra deres område bare er forsvundet.”

Han rettede sig op og vendte sig om mod hende.

”Hvad mener du med forsvundet? Kan de ikke bare være flyttet?” spurgte han.

”Det var også, hvad de fik fortalt, men der var bare så meget, der ikke gav mening.” Hun havde igen vendt front mod ham. De blå øjne var smalle og lyste af bekymring.” De havde sparet sammen til en ny vindmølle, som var blevet leveret dagen før. Ingen bruger da så mange penge, et helt års indtjening, for bare at flytte dagen efter!”

”Men hvad skulle Disciplene dog stille op med dem? Det giver ikke mening, Saera! Det er sgu da den samme Gud, I beder til om aftenen, inden I lukker øjnene.”

Mr. Dennysons religionsundervisning havde ikke været udpræget interessant, men Den Kristne Krise var eksamensstof, så Reef havde været nødt til at læse godt op på emnet. Efter hvad han kunne huske, havde en uenighed om, hvorvidt man skulle gøre noget ved klimakrisen, vokset sig så stor, at det til sidst var endt i rent kaos. Som afslutning var der opstået to nye grene af kristendommen: Gaias Disciple, som frygtede Guds straf ved verdens ende, fordi mennesket havde øvet vold mod kloden og ikke gjorde nok for at ændre Jordens forfald, og de Nykristne, der mente, at det ville være en synd at blande sig i

klimaændringerne, da man så gik mod skaberen selv.

”Det er måske nok rigtigt,” svarede hun. ”Men idéen om, hvordan vi skal tolke Hans ord, gør os temmelig forskellige.”

”Reeeef!” Joonies lille stemme rungede op mod dem.

De lænede sig ud over murens kant og fik øje på hendes spinkle skikkelse.

Reef kunne ikke lade være med at smile. Okkerfarvet sandjord dækkede det meste af hendes tøj og lange hår. Hun lignede en af ørkenflytterne. En beskidt hånd børstede irriteret det lyse hår væk fra de små, buttede kinder.

”Dit brød er færdigt!” råbte hun med hænderne formet som en tragt om munden.

”Jeg kommer,” svarede han. ”Men du kan ikke spise med, så længe du ser sådan ud!” konstaterede han. ”Gå hjem, og børst dit tøj grundigt, og vask hænderne og ansigtet i baljen.”

”Men, Reef ...” begyndte Joonie, men synet af hans alvorlige mine fik hende til at tie stille igen.

Hun trampede tilbage mod huset og slog hænderne mod sine bukser, så sandet stod om hende.

”Den lille ørkentrold,” grinede Saera.

Reef havde ikke lyst til at gå hjem, men i det mindste havde Joonies ankomst lettet stemningen mellem dem.

Det nybagte brød sendte en himmelsk duft ud i det lille køkken. Der var ikke ændret så meget som et skuffegreb i alle de år, Momse havde

boet der. Det runde spisebord stod præcis i midten, hvor det havde været centrum for adskillige familiemiddage i årenes løb, når de havde besøgt hende og morfar.

Den skarpe, blå farve på samtlige låger, havde vist aldrig været moderne, men Momse havde altid haft sine egne idéer. Selv hvidevarerne var de samme.

På trods af det forældede udstyr var Reef efterhånden blevet helt god til at bage, hvis han selv skulle sige det. Måske ikke den bedste i hele Yderzonen, men helt klart bedre end de andre syttenårige, han kendte.

”Reef!” Mømses hæse, rystende stemme kaldte gennem huset.

”Jeg er på vej, Momse,” råbte han tilbage og gik med hurtige skridt ned ad den smalle fordelingsgang mod hendes soveværelse.

Det hvide, småblomstrede tapet, som Momse altid havde elsket så meget, var gulnet med alderen og havde løsnet sig i nogle af samlingerne, så den ellers glatte overflade havde fået bløde buler. Et enkelt sted havde Joonie med rød tusch tegnet en tændstikmand med hat, der havde været umulig at fjerne.

Momse havde taget den tynde dyne af. Det blottede vindue sendte en firkantet stråle af lys ned på hendes magre krop. Det overraskede ham lige meget, hver gang han så den. Huden hang i slappe folder og lod de skrøbelige knogler træde helt tydeligt frem. Hun druknede nærmest i det sæt tøj, hun havde passet fint for bare et par måneder siden.

”Lad os få noget mad i dig,” sagde han og skjulte sin bekymring bag et smil, mens han stak armene ind under hende og ubesværet løftede hende ud af sengen.

Momse nægtede for det meste at bruge sit exoskelet. Hun sagde, at det fik hende til at føle sig som en robot, og hun fik Reef til at hjælpe sig ud af det, så snart han kom ind ad døren efter arbejde. Han forstod det ikke. Havde han selv været lam i underkroppen, havde han aldrig taget det af.

De havde lagt penge til side i over to år, før Reef havde råd til at købe det på auktion. Alex var taget med ham, men ingen af dem havde nogen som helst erfaring med teknologiauktioner, og de to ranglede teenagedrenge havde sat sig bagerst i lokalet og stirret forskræmte på det overvældende mundhuggeri, der foregik foran dem. De fremmødte bød hastigt og råbende, så spyttet fløj dem om munden, mens de kæmpede om de bedste varer til den billigste pris.

Hovedparten af folkene i rummet kom fra Yderzonen som ham selv. Selv om det var et stort område, der strakte sig i et bredt bælte langs hele ørkengrænsen, var zonen beboere lette at skelne fra andre: Tøjet var slidt, og huden brun i en blanding af ørkenstøv og solbrændthed.

Det var langt fra det bedste sæt brugte, mekaniske ben, Reef fik med hjem, men situationen taget i betragtning havde han været lykkelig for overhovedet at få købt noget.

Han bar Momse ud i køkkenet og satte hende godt til rette i stolen med armlænene.

”Skal du have en pude i ryggen?”

”Det er fint sådan her, Flamme,” svarede hun og klappede ham på kinden. ”Det dufter fantastisk.”

Hun sugede duften dybt ned i lungerne og lukkede øjnene.

Flamme. Det gibbede stadig i ham, hver gang han hørte det navn. Det var det, hans mor havde kaldt ham, fordi hans røde hår havde

en slående lighed med ild, når solen ramte det. Efter hendes død var Momse også begyndt at sige det. Måske som en slags trøst. Han havde ikke mod nok til at sige til hende, at det ikke hjalp. Tværtimod.

Joonie havde allerede sat sig ved bordet. Hun så nogenlunde præsentabel ud med det lange hår trukket tilbage i en uglet hestehale og hænder og ansigt vasket fri for det værste snavs. Om øjnene, i næseborene og inde i hendes små ører var der dog stadig kager af orange sand.

”Er der ingen parkiafrø?” spurgte Joonie overrasket med et lækkersultent udtryk i øjnene. De små hænder havde allerede rakt ind over bordet efter et stykke lunt brød.

”Ingen parkiafrø på New Nations Day,” svarede Reef.

Det var ikke noget, der gav sig selv, men Bayron havde stukket ham et lille bundt friske gulerødder og en pakke yuba, inden han var kørt fra arbejde i går. Det gjorde han en sjælden gang imellem, som regel efterfulgt af en sætning som ”Det ville jo være en skam at skulle smide dem ud”. Et gennemskueligt forsøg på at dække over de almisser, Reef afskyede.

”Kan jeg få saft?” spurgte Joonie håbefuldt.

”Vi har næsten brugt vandrationen for i dag, Joonie,” beklagede Reef. ”Men jeg har købt den soyamælk, du godt kan lide.”

Hun vendte mundvigene nedad og skød underlæben frem, men tog alligevel imod flasken og fyldte sit glas.

”Er det ikke længe siden, vi har set noget til Alex?” spurgte Momse og rakte ud efter brødet. ”Han plejede at komme forbi så tit.”

”Han er jo i militæret nu, Momse.”

Reef havde mindet hende om det et utal af gange. Alligevel spurgte

hun de fleste dage om det samme.

”Han må ikke forlade basen.”

”Han er sådan en sød dreng,” mumlede hun med munden fuld af brød.

”Det ved jeg, Momse,” sukkede Reef. Det havde været lettere, hvis hun havde glemt ham helt. ”Glædelig New Nations Day.” Reef hævdede sit glas og holdt det ind over bordet. Afledning var det bedste forsvar.

Joonie klinkede smilende sit glas mod hans.

En lyd af pressede gummidæk mod det knastørre, sandede hjulspor fik Joonie til at springe op. Et hult dunk rungede gennem rummet, da stolens ryglæn hamrede ind i køkkenbordpladen.

”De er her!” jublede hun.

KAPITEL 3

NEW NATIONS DAY

Reef fulgte forventningsfuld den enorme, eldrevne lastbil med blikket, indtil den standsede ud for Saeras hus. En kødrand af opstemte yderzonebeboere samlede sig på ingen tid ved vognens bagende. Dens blanke, grå ydre var dækket af en gylden hinde af ørkenstøv. Kun et lille område på forruden var skrabet fri af vinduesviskerne. Alligevel gjorde det særlige glas det umuligt at kigge ind.

Joonie kunne slet ikke holde sin lille krop i ro, og hun hoppede op og ned på stedet som en gummibold, mens Reef holdt hende beroligende på skuldrene.

En bred skydedør i lastbilens ende gled til side og afslørede en gruppe på seks soldater blandt stakkevis af små kasser. Det gibbede i Reef, da han så deres uniformer. Han åndede lettet op, da han så, at Alex ikke var blandt dem. Hvad skulle han have sagt, hvis det havde været ham? Alex ville sandsynligvis være rasende, hvilket ikke var svært at forstå. Den dag han rejste, havde de begge svoret at holde kontakten.

De uniformsklædte mænd kastede de kvadratiske, brune pakker ud i menneskemængdens flagrende arme, der samarbejdede om at lade dem glide bagud til dem, der stod længst væk. Begejstrede stemmer råbte og lo i munden på hinanden, mens en stemning af eufori bredte sig som en steppebrand, da forseglingerne blev brudt.

Reef greb ud efter en pakke, og Joonies små, livlige fingre kradsede

ivrigt i samlingen på låget for at få det op. Han smilede, da det værdifulde indhold åbenbarede sig for dem. To dybrøde æbler lå runde og fyldige i den ene side. Han løftede hovedet og spejdede efter Saera. Hun måtte være ekstatiske lige nu, men hun var ingen steder at se, og Joonies spørgsmål trak hans opmærksomhed tilbage mod indholdet.

Hun havde fået fat i en lille pose med en god håndfuld lysebrune mikroskopiske krystaller i. Reef dyppede en fugtet pegefingertip og fangede en lille mængde, som han lagde ind på tungen. Sukker! Det var sukker! Sødmens bredte sig i takt med, at kornene smeltede i hans mund og overvældede hans sanser. Idéerne voksede allerede frem i tankerne. Han kunne skære æblerne i tynde både og drysse dem med sukkeret, inden de kom en tur i ovnen. Joonie ville elske den karamelliserede overflade.

”Hvad er det, Reef?” Hun hev i hans arm for at få et ordentligt kig ned i posen.

Han lod hende dyppe fingeren til en smagsprøve. Øjnene blev kuglerunde, da sukkeret ramte hendes smagsløg, og brynene røg helt op i panden.

”Det er sødt!” udbrød hun og forsøgte at få sig endnu et dyp.

Reef lukkede posen sammen.

”Vi gemmer det, Joonie,” sagde han bestemt. ”Ligesom vi plejer.”

Hun stirrede på ham, mens hendes lille mund rynkede sig stramt sammen.

”Jeg laver en overraskelse med det i morgen,” sagde han eftergivende.

Hun sprang op med et lille jubelskrik og klemte armene sammen om hans hals. Omkring dem var naboerne gået i gang med at rykke

borde og stole ud på vejen, mens lastbilen langsomt bakkede og fandt sin vej tilbage til hovedvejen. Solen var så småt på vej ned, og de små solcellelyskæder erstattede dagslyset med hundredvis af skinnende prikker mod den stadigt mørknende himmel.

Reef trak en modvillig Joonie med indenfor. Hun var bestemt ikke enig i, at hendes sengetid lå samtidig med festlighedernes start.

”Det er tid, Joonie,” sagde han, mens han kæmpede med at fastholde den sprællende klump i sine arme.

Han bar hende ud på badeværelset og satte hende på skamlen.

”Find din medicin,” sagde han, mens han gjorde hendes tandbørste klar.

Joonie trak sin astmaspray frem fra skuffen og kastede den over til ham.

”Grib!” grinede hun.

Reef vendte sig på et splitsekund og greb panisk ud efter den lille inhalator. Hans hænder lukkede sig stramt om den, og han åndede lettet op.

”Det må du ikke, Joonie!” Chokket satte sig som en vred tone i hans stemme. ”Er du klar over, hvor svært det er at få fat i en ny?”

Joonie fik med det samme tårer i øjnene, og hans vrede fortog sig.

”Det er okay,” sagde han og uglede hendes lange hår på toppen af hovedet.

Reef trak beskyttelseshætten af og satte sprayen mellem hendes læber. Han trykkede to gange, og den lille inhalator afgav et par piftelyde. Joonie sugede luften dybt ned i lungerne og holdt vejret, indtil han lod hende puste ud.

”Perfekt, tøsen,” sagde han og lagde astmasprayen på plads i skuffen.

Så tjekkede han sensoren på hendes arm, der holdt nøje øje med organfunktionerne. Tallene var ok, men ikke fremragende. Alligevel sendte han hende et beroligende smil.

”Så mangler vi bare tænderne.”

De havde deres faste rutine.

”Gynger gu i ga?” mumlede Joonie, så hvidt skum væltede ud af munden.

Reef kunne ikke lade være med at grine.

”Ja! Jeg synger for dig i dag.” Han rakte hende det kvartfyldte tandkrus. ”Skyl lige.”

Joonie skvulpede vandet godt rundt i munden og spyttede ud i vasken.

”Men vi skal lige have vasket dit beskidte ansigt først,” tilføjede han.

Han fandt en ren vaskeklud frem og åbnede for vandet. Rationstællerens klik kom hurtigt efter hinanden. Den var tæt på at være i bund.

”Men, Reef,” udbød Joonie, da hun hørte klikkenes hastighed, ”der skal også være vand nok til dig og Momse!”

”Det går, Joonie,” smilede han. ”Vi kan ikke sende dig i seng, sådan som du ser ud. Du ender med at farve alt sengetøjet orange, og så skal jeg bare bruge ekstra vand på at vaske dét. Desuden er der en ny ration i morgen.”

Han kørte den våde klud rundt i hendes ansigt, mens hun kneb øjnene hårdt i og prøvede at trække hovedet væk. Så løftede han hende op i sine arme og bar hende ind til Momse i stuen. Han sænkede hende ned over den gamle kvinde, så de kunne give hinanden et kram.

”Godnat, min lille engel,” smilede Momse og kyssede hende på kinden.

”Godnat, Momse-bomse,” sagde Joonie.

”Så, din lille frækkert. Ind i seng med dig.”

Reef holdt hende ud fra kroppen i strakte arme, og Joonie bredte armene ud og legede fugl hele vejen ind på værelset. Han kastede hende blidt ned i sengen, og Joonie grinede sin lille, perlende latter, da hun ramte springmadrassen og vuggede lidt op og ned.

Det lille værelse bar stadig præg af, at det havde været morfars kontor. Hans skrivebord var skubbet hen i et hjørne, hvor det sjældent blev brugt, men Momse nænnede ikke at skille sig af med det. Gamle fotografier hang på samtlige vægge og fortalte historien om deres forfædre. Morfar gik meget op i den slags, mens han endnu levede.

Joonie og Reef havde hver fået en smal seng i den ene ende af rummet. Mange nætter endte det alligevel med, at Joonie kravlede over i Reefs og puttede sig ind til ham. Reef trak de gamle, blomstrede gardiner for og skærmede for den nedgående sommersol.

”Nu skal du synge!” kommanderede Joonie og trak dynen op over sig.

”Jeg har ikke glemt det,” svarede Reef og satte sig på den lille træstol ved siden af sengen.

Han rømmede sig og glædede sig i sit stille sind over, at ingen andre havde fornøjelsen af at lytte med. Ordene huskede han kun delvist. Det var så længe siden, hans mor havde sunget den for ham.

Han nåede ikke mere end et par strofer, før klumpen i halsen gjorde det umuligt at fortsætte. Det var et tåbeligt valg at synge den sang netop i dag.

”Er du ked af det, Reef?” spurgte Joonie.

Hendes lille hånd rakte ud efter ham og fik fat i lillefingeren.

”Nej,” svarede han stille. ”Den minder mig bare meget om mor og

far. Det er alt.”

Hvor tit havde han ikke forestillet sig, at det bare var en ond drøm? At hans forældre kunne træde ind ad den blå hoveddør, hvornår det skulle være. Svedige af ørkenheden og småsnakkende om dagens bedrifter. Det hele stod så skarpt i hans tanker, at det måtte være ægte. Når han lukkede øjnene, kunne han se det hele udspille sig sekund for sekund. Sådan var det måske, når man i årevis havde haft den samme tanke om og om igen? Virkeligheden virkede langt mere usandsynlig. Det faktum, at han ikke havde set dem eller fået lov at begrave dem, havde helt sikkert styrket hans fantasier.

”Fortæl mig om dem,” bad hun.

Han sukkede.

”Jeg har fortalt det hundreder af gange, Joonie. Det er de samme ting, jeg husker, som i går.”

”Fortæl alligevel.”

Hun rykkede sig ind mod væggen og gjorde plads til ham i sengen.

Han overgav sig og kravlede op til hende. Joonie ormede sig helt hen til ham og lagde sit hoved i hans armhule.

”Mor var en meget smilende dame,” begyndte han. ”Med lyse krøller, der dansede om hendes ansigt, når hun gik. Samme farve som dit.” Han vikledede en tot af hendes hår om sin pegefingertip. ”Hun kunne lave den bedste yubapie af alle, jeg kender.”

”Og far?” afbrød hun.

”Far ...” Reef så ham for sit indre blik. ”Han havde en stor, bred favn, lige til at synke ind i. Og så elskede han virkelig at spille fodbold ude på vejen. Nu skal du altså sove, søs!” Han rejste sig og vikledede sig fri af hendes arme, der omsluttede ham som blækspruttelemmet og

forsøgte at holde ham tilbage.

”Du må ikke lukke døren helt,” udbød hun, da han var på vej ud af rummet.

”Aldrig.” Han blinkede til hende.

En livlig lyd af violin og trækharmonika mødte ham allerede på gangen. Momse sad i sofaen og trommede let med sine benede fingre på stofbetrækket i takt til musikken. Der var et drømmende udtryk i hendes øjne. Håret var sat op i en knold med det jadegrønne spænde, hun kun tog frem ved helt særlige lejligheder, og et tynd lag rouge fik kinderne til at skinne svagt rosa.

”Er du klar, Momse?” Reef søgte hendes fjerne blik.

Hun så næsten trist ud. De blå øjne fandt hans, og et lille smil bredte sig på hendes furede ansigt.

”Din mor elskede musikken på New Nations Day, Flamme,” sagde hun og kørte den gamle hånd blidt hen over hans fregnede kind. ”Jeg ville ønske, at hun kunne være her i dag.”

”Det ville jeg også,” svarede Reef og kunne igen mærke gråden presse i halsen.

Momse lyste pludselig op i en håbefuld grimasse.

”Men måske kan det være, at hun kommer,” udbød hun.

Reef sukkede indvendigt.

”Måske, Momse,” svarede han.

Han havde før forsøgt at forklare hende, hvordan tingene hang sammen, når hun glemte, at hun ikke længere havde en datter, men

det var simpelthen for smertefuldt at gennemleve sorgen, som var den frisk, hver eneste gang. Nu talte han hende bare efter munden.

”Så lad os få dig klædt på, inden festen slutter.” Reef åbnede hoftespændet i begge sider og gjorde exoskelettet klar til Momses ubevægelige ben.

Hun rullede med øjnene og gjorde intet for at samarbejde. Han kiggede alvorligt på hende.

”Du kan også bare blive her! Du ved godt, at jeg ikke kan bære rundt på dig hele aftenen, så hvis du skal med, er det med dem her på!” Han klappede på stålskelettet. Nogle gange opførte hun sig nøjagtig som Joonie.

Momse lavede et utilfreds prust, men løftede så op i sit ene ben. Reef lagde skelettet ved hendes fødder, trak det forsigtigt op mod taljen og lukkede spænderne forsvarligt på hofter, lår og skinneben. Et blått lys spredte sig i små, tynde baner langs begge ben, da han tændte det.

Momse rejste sig op uden at sige noget og nøjedes med at kigge ned ad sig selv med en let hovedrysten, før hun stavrede ud mod hoveddøren. Reef måtte give hende ret i, at hun gik nøjagtig som en forældet robot, der var blevet dårligt vedligeholdt.

Han fulgte hende ud i forhaven. Flere solcellelys var kommet til og dannede et lysende tag over det ujævne hjulspor, hvor borde og stole i tvivlsom kvalitet og utallige farver nu var fyldt godt op med feststemte naboer. Et lille band med tre musikanter havde fundet sig et hjørne, der gjorde det ud for en scene. Flere dansede allerede foran dem med den støvede, tørre jord omkring de trampende fødder i små skyer.

Reef mærkede et sug i maven, idet hans blik fangede en storsmilende

Saera, der sad og klappede i nærheden med et lille glas udefinerbar grumset væske ved sin side. På flere andre borde stod glas med samme uigennemsigtige indhold. Det var stort set blevet umuligt at købe alkohol, siden Gaias Disciple overtog regeringsmagten. Argumentet var, at folk ikke tænkte klart, når de var påvirkede, hvilket kunne lede til ubeskyttet sex og dermed endnu flere børn, som landet ikke kunne brødføde. I stedet var flere begyndt at eksperimentere med deres egen mere eller mindre vellykkede produktion. I Reefs område af Yderzonen var det Poe, der stod for fremstillingen af alkohol. Smagen havde efter sigende altid været tæt på rædselsfuld, men virkningen klagede ingen over. Der var dog uden tvivl nogle, der ville donere deres sukker og æbler til ham i bytte for en mere velsmagende portion. Sankt Poe var nogle begyndt at kalde ham som en blanding af hyldest til ham og hån mod de religiøse Disciple.

Reyland-parret var også dukket op til festen. I dagens anledning med en lille guldnål placeret ganske synligt foran på deres trøjer. En jordklode i en åben hånd. Gaias Disciples mærke. De hilste på Reef med et venligt nik, da han passerede dem. Det irriterede ham, at snakken med Saera havde fået ham til at se dem i et helt andet lys. Den høje musik gjorde det heldigvis umuligt at tale med dem på denne afstand. Han sendte et hurtigt smil tilbage og banede sig vej hen til Saera.

”Der er du!” udbrød hun og lyste op i et kæmpe smil.

De runde kinder blussede rødt. Det klædte hende. Hun trak den tomme stol ud ved siden af sig og klappede på sædet. Den anspændte stemning fra i eftermiddag, han havde frygtet, at hun stadig ikke havde lagt helt fra sig, var heldigvis fuldstændig forsvundet. Hun måtte have

fået minimum et par glas af Poes specielle blanding. Reef havde aldrig fået så meget som en dråbe. Ikke, fordi han ikke havde haft lyst. Han havde jo set, hvordan de andre slap deres bekymringer, når de fik noget indenbords. Han turde bare ikke tage chancen. Der var ingen andre end ham, der kunne træde til, hvis Joonie eller Momse fik det dårligt.

”Sæt dig nu!” kommanderede Saera, men før han havde nået at gøre antræk til det, slog hun over i en helt anden idé. ”Nej, vent! Vi skal danse!”

Hun sprang op fra stolen og greb fat i begge hans hænder. Reef lod sig modvilligt trække med ud i flokken af svedende dansere. Alex havde altid været Saeras førstevalg, og Reef havde mere eller mindre frivilligt fået rollen som det smilende heppekor, der grinede af deres fjollede bevægelser og skøre påfund.

Hun begyndte straks at holde ham ud i strakte arme, mens hun fik dem til at dreje rundt. Reef forsøgte lidt klodset at følge med. Hun slap ham og hoppede til musikken med armene over hovedet og det lyse hår bølgende ud til alle sider.

”Du er fuld,” sagde han, mens han stirrede på hendes vilde bevægelser.

”Og?” grinede hun.

Hun kastede sig om halsen på ham og kyssede ham på halsen lige under kæbelinjen. Hendes ånde lugtede af gæret parkia. Reef trak sig væk fra hende og kiggede rundt i mængden for at se, om andre havde lagt mærke til dem.

”Hvad er der galt?”

Hun nærmede sig.

”Havde du stadig gjort det, hvis Alex havde været her?”

I det øjeblik, ordene forlod hans læber, ville han ønske, at han ikke havde spurgt. Hun stod lige foran ham og tilbød ham alt det, han aldrig havde turdet håbe på, og så opførte han sig som verdens største idiot og afviste hende.

”Reef ... Jeg ...” begyndte Saera, men et højt råb fik hende til at holde inde.

”STOP MUSIKKEN!” brølede Sankt Poe.

Han var kravlet op på et ikke helt stabilt bord og forsøgte at få alles opmærksomhed. Violin og harmonika standsede midt i et nummer, og folk vendte blikket mod den berusede alkoholmager.

”Præsident Green går på om lidt,” fortsatte Poe.

Traditionen tro talte præsidenten til folket på New Nations Day. Det var som regel en gentagelse fra året før og omhandlede en stor tak til forfædrene for deres indsats på netop denne dag. Alligevel så Reef den altid.

Poe hoppede ned fra bordet og sluttede sin mobiltelefon til sin hjemmebyggede projektor, der sendte skærbilledet op på Saeras husmur i overdimensioneret størrelse, mens alle andre rykkede rundt på stolene, så de sad i den rigtige retning.

Reef satte sig hen på den stol, Saera havde trukket ud til ham, før de dansede. Hun fulgte med og satte sig tilbage på sin egen uden at skænke ham et eneste blik. Han ville gerne sige noget. Et eller andet. Noget, der måske kunne få hende til at grine, så de kunne glemme, hvad der lige var sket.

Der blev tysset på de småsnakkende, og øjeblikket, hvor Reef havde muligheden, forsvandt.

Præsident Greens spidsnæsedede ansigt tonede frem på husmuren.

Hendes gråstænkede hår var stramt sat op i en knold, og den svagt røde læbestift gled en smule ud i rynkerne omkring hendes smalle mund. Den mørkegrå blazerjakke var pyntet med Disciplenes gyldne emblem. Blikket var stift rettet mod kameraet.

”Kære medborgere. I dag er en glædens dag. New Nations Day markerer USA’s genfødsel. Aldrig før er det set, at et folk har gennemført så stort et projekt. Gennem min tak til jer takker jeg også vores forfædre. Det krævede både mod og vilje at gøre, som de gjorde, hvilket jeg er sikker på, at I har arvet.”

Reef lyttede undrende til hendes tale. Den var markant anderledes end de foregående år. Omkring ham bredte sig en svag mumlen. Andre havde tydeligvis også bemærket det.

”Derfor er jeg også sikker på, at I alle vil forstå, at der kan kræves drastiske tiltag grundet de klimaudfordringer, vi stadig lever under.”

Hun holdt en lille pause, mens hun bladrede i sine noter. Snakken havde bredt sig blandt tilhørerne, men blev straks tysset ned, da præsidenten igen lagde an til at tale.

”Det er ikke en hemmelighed, at vores land lider. Vi har i fællesskab kæmpet en brav kamp for at klare os gennem sorte storme, vandmangel, fødevarerangel og epidemier. Desværre har ingen haft modet til at gå så drastisk til værks, som det er nødvendigt. Før nu.”

Gispet, der undslap de fleste læber i netop det sekund, rungede ud

over festområdet.

Præsident Green sank en enkelt gang, som om hun selv var helt klar over, at det, der kom ud af hendes mund om lidt, ville sende chokbølger ud over hele landet.

”Vi har gennem længere tid arbejdet med forskellige scenarier i et forsøg på at finde den bedste måde at redde både planeten og os selv. Situationens alvor gør, at vi fra i dag må lægge vores liv og dagligdag om og følge det, vi kalder for Scenarie C.”

Det vendte sig i Reefs mave allerede ved navnet ”Scenarie C”, uden at han vidste, hvad det stod for. Det virkede bestemt ikke som noget positivt. Hvor meget mere kunne de sænke vandrationerne, uden at folk ville dø af tørst?

”Jeg kan dog med stolthed fortælle, at nybyggede reservater inden længe vil danne rammen om vores fælles hjem og lyse fremtid.”

Ordet ”reservater” satte gang i en kædereaktion af frustrerede udbrud. Nogle lænede sig skræmte ind mod hinanden og græd, mens andre lod vreden få frit løb. Lyden af smadrede glas og væltede stole blandede sig med ophidsede udbrud over præsidentens udmelding.

Saera sad med opspilede øjne uden at have fokus på noget. Fingrene pillede ved hinanden uden formål. I en pludselig bevægelse vendte hun sig mod Reef og tog hårdt fat i hans hånd. Et behageligt sug skød gennem hans krop, idet han mærkede hendes fingre mod sin håndflade.

”Kan vi ikke nok gå væk herfra?” bad hendes rystende stemme, mens hun trak i hans arm.

Reef nikkede og rejste sig. Der var intet, han hellere ville. I baggrunden kunne han svagt høre præsidentens stemme undskyldte for, at de såkaldte megabyer endnu ikke var helt færdige, men at der selvfølgelig blev arbejdet i døgn drift på sagen, men Reef tvivlede på, at der var nogen, der hørte rigtigt efter.

Tusmørket havde lagt sig over Yderzonen, og vejen var svær at få øje på, da Saera trak ham hen mod muren. De frustrerede stemmer fra naboerne var kun en lav baggrundsstøj.

”Jeg kan ikke blive længe,” sagde han hurtigt. ”Jeg er nødt til at se, om Momse er okay.” Ærgrelsen pressede i brystet. Lige nu hadede han inderligt, at det var hans ansvar at holde styr på familien.

Saera hev i ham, så de kom til at stå helt tæt.

”Please, Reef.”

Månen spejlede sig i hendes store øjne. En våd hinde af tårer fik dem til at skinne som klart glas.

”Jeg er bange,” hviskede Saera.

Den varme ånde ramte ham i ansigtet, da hun lænede sig ind mod ham. Han lagde armene om hende og begravede sit ansigt i hendes krøller.

”Det skal nok gå.”

Han gjorde alt for at lyde overbevisende.

”Hvordan kan du være sikker?”

Hendes slanke fingre søgte efter hans hænder og flettede sig ind i dem. Det summede lige under huden. Hun var så tæt på.

”Uanset hvad, så hjælper vi hinanden. Når vi rykker til den nye by, så er vi jo stadig sammen,” svarede han.

”Men, hvad nu, hvis jeg har ret? Hvis de virkelig er ude efter min

slags. Der vil ikke være noget sted at gemme sig!”

Han skubbede blidt hendes hår om bag ørerne og lod sine hænder hvile på hendes kinder.

”De gør det her for at passe på os. Og hvis ikke de gør, så skal jeg nok!”

Han nåede knap at blive færdig med det sidste ord, før hendes læber ramte hans. De var bløde og våde og ivrige efter at trykke sig mod hans. Han havde ikke længere lyst til at spørge, om han kun var Alex’ erstatning. Måske var det sandt, men lige nu betød det intet.

